

ber 1995 – et flertal, der dengang ikke omfattede SF, men fra i dag indbefatter SF som følge af denne dagsorden. Men det er mig stadig en gåde, hvorfor man ikke har ønsket, at et enigt Folketing skulle vedtage en dagsorden, hvis indhold drejede sig om disse meget begrænsede, men positive ting. Det havde været muligt, hvis man f.eks. havde brugt den samme formulering som i den af hr. Kristian Thulesen Dahl fremsatte dagsorden, for så ville alle medlemmer af Folketinget sandsynligvis have kunnet stemme for den. Men det har man ikke ønsket, og i stedet påstår fru Elisabeth Arnold, at Enhedslisten ikke har andet i hovedet end at sabotere det hele. Det synes jeg ærlig talt ikke er rimeligt. Vi har faktisk tilbudt at stemme for indholdet af disse punkter, og så kan man da ikke komme og sige, at vi ønsker at sabotere noget som helst. Det er ærlig talt noget urimeligt.

Hele arbejdsformen tyder på, at man har tillægt det sådan fra visse partiers side, at man ville sikre sig, at Enhedslisten i hvert fald ikke kunne stemme for. Man har formentlig krævet at få indbygget en henvisning til dagsordenen fra december 1995, for så var man sikker på, at unionsmodstanderne ikke kunne acceptere det. Sådan tror jeg såmænd det er foregået. Så risikerede man ikke, at vi ville stemme for. Jeg tror, det er sådan, det er foregået, så hvis man endelig skulle fremkomme med en teori om, hvem der har saboteret noget som helst, må det da være dem, som absolut skulle have den sætning med om regeringens forhandlingsgrundlag. Det er de egentlige sabotører, hvis vi skal blive i sprogbruget.

Enhedslisten må undlade at stemme til den dagsorden, som regeringspartierne har fremsat sammen med andre partier, men skulle hr. Kristian Thulesen Dahls dagsorden komme til afstemning, vil vi stemme for den.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg sad og tænkte på, at skulle jeg meget kort beskrive hr. Keld Albrechtsens tale, ville det blive under overskriften: Hr. Keld Albrechtsen tegner og fortæller. På den ene side bliver vi alle sammen beskyldt for at være skjulte unionister, der ønsker en forbundsstat, og på den anden side siger hr. Keld Albrechtsen, at den eneste løsning er, at hele lovgivningsmagten skal ligge i Europa-Parlamentet.

Så vidt jeg er orienteret, findes der ikke nogen partier herinde, der ønsker at flytte hele lovgivningsmagten til Europa-Parlamentet, og så vidt jeg er orienteret, er der heller ikke nogen på regeringskonferencen, der har talt om noget i den retning. Tværtimod ønsker man, at lovgivningsmagten stadig skal ligge i Ministerrådet, men at Europa-Parlamentet også skal have et ord at sige. Så det kan altså ikke rigtig hænge sammen, når hr. Keld Albrechtsen på den ene side vil have, at vi skal være skjulte føderalister og unionister, men at vi på den anden side ikke arbejder hen mod det mål, som er det logiske mål for hr. Keld Albrechtsen, når han taler om, hvordan en føderal udvikling skal foregå.

Jeg må også sige til hr. Keld Albrechtsen, at min erfaring med først EF-samarbejdet og nu EU-samarbejdet er faktisk, at de, der ønskede en føderal udvikling, er mere eller mindre væk nu. Jeg husker, at i den periode, jeg sad i Europa-Parlamentet, var der mange, der arbejdede for den føderale udvikling, bl.a. kommunisten Spinelli. Men dem er der ikke flere af. Nu er man tværtimod optaget af, hvordan man kan styrke de nationale parlamenter i hele processen, og det er jo også det, debatten i dag går ud på. Derfor undrer det mig meget, at hr. Keld Albrechtsen ikke vil stemme for en dagsorden, der netop fastslår, at de nationale parlamenter skal styrkes, så vi kan dække det demokratiske underskud i EU. Det forstår jeg simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg må spørge hr. Keld Albrechtsen, om han overhovedet ikke lyttede efter, hvad fru Charlotte Antonsen sagde.

Hr. Keld Albrechtsen sagde, at der overhovedet ikke er nogen af alle føderalisterne eller unionistilhængerne, som tør gå ud og sige det rent ud; men så må jeg sige, at det er der altså nogle der gør. Fru Charlotte Antonsen havde dog mod og mandshjerte nok til at sige, at hun ønskede initiativret til Europa-Parlamentet, og jeg har hørt hr. Peter Duetoft sige utrolig mange gange, at han ønsker hele lovgivningen lagt ned til Europa-Parlamentet, så det er såmænd ikke, fordi der ikke er nogen, der tør sige det. Men de kommer ikke særlig langt med det – det har hr. Keld Albrechtsen ret i – og de har da heldigvis heller ikke flertal her i Folketinget.

Hr. Kent Kirk benægtede på det nærmeste, at der overhovedet eksisterer den slags unionister.